

VIANOČNÝ DUET

A romantic couple in winter coats about to kiss under a starry night sky with falling snow. The man is on the right, wearing a dark coat with a fur collar, and the woman is on the left, wearing a light-colored coat. They are both looking at each other with soft expressions. The background is a dark blue night sky filled with stars and soft, out-of-focus light spots, suggesting a snowy or festive atmosphere.

MAGDALÉNA PIÑEROS

VENUS
PRES

VIANOČNÝ DUET

MAGDALÉNA PIÑEROS

Magdaléna Piñeros: Vianočný duet
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Magdaléna Piñeros

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 37. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-57-2
ISBN pdf: 978-80-69085-58-9
ISBN epub: 978-80-69085-59-6
ISBN mobi: 978-80-69085-60-2

VENUPRESS
Bratislava 2025

VIANOČNÝ DUET

MAGDALÉNA PIÑEROS

„NAUČILA SOM SA, ŽE TI
O ČLOVEKU VEĽA NAPOVIE,
AKO ZVLÁDA TIETO TRI VECI:
DAŽDIVÝ DEŇ, STRATENÚ BATOŽINU
A ROZMOTÁVANIE SVETIELOK
NA VIANOČNÝ STROMČEK.“

Maya Angelou

*Venujem svojej sestre Cecilii, ktorá
vo mňa verila ešte dávno pred tým,
než ja sama. Prajem všetkým,
aby mali v živote svoju Cecíliu.*

KAPITOLA I.

MIŠKA

Kedysi bolo pre ňu dôležité budiť v druhých dojem, že je silná a ambiciózna. Z tituliek, ktoré ju nazývali mrchou, sa tešila a brala ich ako komplimenty.

Od vrcholu jej slávy už prešlo niekoľko rokov. Dostatočne dlhý čas, aby ochutnala úplne iný život. Ale teraz chcela svoju slávu naspäť. Chcela všetko, čo sa s ňou spájalo. Aby ju ľudia spoznávali na ulici, aby ju oslovovali či sa s ňou nenápadne fotili cez plece od druhého stola v reštaurácii. To všetko a ešte viac. Túžila byť niekým dôležitým, kto si zaslúži zaberať miesto v mysliach druhých.

Dnes na ňu zo zrkadla hľadela iná žena než tá z magazínov. Za život si prešla rôznymi štádiami vnímania svojho tela: príliš vysoká ako dieťa, príliš chudá ako dvadsiatnička, príliš tehotná ako tridsiatnička a teraz... Možno nastal čas, aby sa prestala kritizovať. Miška prebehla očami po svojich krivkách. Nemohla sa viac vyhovárať na pôrod spred piatich rokov, ale vedela, že jej postava bude označená ako *mamičkovská*. Pri tom slove sa jej zježili chĺpky na rukách. Napriek piatim

rokom a všetkému, čo sa počas nich stalo, sa nevedela stotožniť s tým slovom. *Mama*. Či chcela, či nechcela, bola ňou. A so svojím telom bola konečne spokojná. Jej krivky objímali tesné tmavomodré šaty s rozparkom na kolene. Naposledy bola takto vyfintená na *Českom slavíkovi* pred šiestimi rokmi. Vtedy bola vo štvrtom mesiaci a nikto o tom nemal ani tušenie.

Bytom sa rozozvučal nervózny zvonček a Miškou neprijemne myklo. Ešte stále si na ten zvuk nezvykla. V jej bývalom byte mal zvonček lahodnú klavírnú zvučku. S radosťou sa zakaždým rozbehla k dverám, aby otvorila návštevam. Posledné roky však postupne všetci prestali chodiť, až nakoniec zazvonili sťahováci.

„Michala Vógl... Vóglová?“ ozvalo sa z plastového telefónu na stene.

„Áno?“

„Už som tu. Čakám vás dole.“

Taxikár ju pozdravil kývnutím hlavy a oči mu veľavýznamne zaleteli k bežiacim minútam. Autom to bola takmer hodina do centra, a pritom bývala len na okraji mesta. Keby bolo podľa nej, po rozvode by sa presťahovala bližšie, no musela ostať blízko Karolíny. A tak si našla malý jednoizbový byt v satelitnej časti Bratislavy, kde väčšina jej susedov boli šťastné, rozrastajúce sa rodinky.

Šofér prepol z tarify čakania na tarifu šoférovania a vydal sa na cestu. Vzadu v taxíku stískala malú zamatovú kabelku. Odchádzať z domu bez náhradných nohavičiek pre malú, keksov a džúsikov bol veľký mýlnik sám osebe.

„Už si na ceste?“ Z mobilu sa ozval Janin rázny hlas. Ako hudobná manažérka mala vždy primálo ča-

su. Šla priamo k veci a nič nezaobaľovala do slušných nadbytočných fráz. Miška to mala na nej rada. „Mala by si byť v taxíku, objednala som ti ho na pol.“

„Áno, sme na kruháči za dé štvorkou.“

„To netuším, kde je.“

„Na začiatku Podunajských Biskupíc.“

„Aha, aha...“ Jana brala za zvyšok Slovenska aj Vrakúňu. Celý život žila iba v Bratislave, a keď cestovala, tak jedine lietadlom. „Len som chcela vedieť, či si si to nerozmyslela. Ako naposledy.“

„Nie!“ Miška sa rýchlo ohradila. „Toto nie je ako minule, sľubujem.“

„V to dúfam! Aby som ťa tam dostala, musela som požiadať o láskavosť ľudí, ktorých by som radšej o nič neprosila.“

„A ja som ti za to vďačná.“ Kedysi sa o ňu organizátori bili, platili veľké peniaze za to, aby sa niekde objavila aspoň na polhodinu. Bolo ponížujúce, že sa za jej vstup musela Jana doprosovať.

„Podarilo sa...“

„Musím ísť!“

„Aj...“

V mobile nastalo ticho. Jana zložila.

Miška sklopila zrak k ľadovým rukám. Mala na sebe tie najkrajšie šaty, lesklé a voňavé z čistiarne, nové gélové nechty, vyfúkané lokne a stoeurové líčenie. Triasla ňou však horšia tréma než pred prvým konkurzom na *SuperStar*. Vtedy bola naivná a mladá, netušila, do čoho ide. Teraz to však vedela príliš dobre. Vtedy bola nikto s potenciálom byť niekto, teraz bola niekto, kto tú dôležitosť stratil.

Keď taxík zastal, Miška vyzrela z okna. Nachádzali sa v centre mesta, z oboch strán obklopení vysokými mestskými budovami rovnakej pieskovej farby a pred nimi sa ťahal dlhý rad zastavenej premávky v jednosmerke.

Nervozita v nej rástla, čím dlhšie stáli. „Už to nie je ďaleko, však?“ opýtala sa.

„Na konci ulice.“

„Tu stačí.“ Zaplatila za jazdu a vystúpila do teplého večera. Bol začiatok septembra, leto doznievalo.

Až päťdesiat metrov od vstupu do klubu sa ťahal zástup mladých ľudí. Bavili sa medzi sebou v skupinkách, fotili sa a podávali si fľašky. Vstupné dvere boli osvetlené neónom a z oboch strán strážené ochrankármi. Po ľavej strane pri poloblúku z kvetov stála hŕstka fotografov a pred nimi sa rozprestieral červený koberec. Miške sa rozrušene rozbúchalo srdce pri bleskoch, žiarivých úsmevoch, lesklých očiach a drahom oblečení. Sem patrila, pripomínala si v duchu, no bojovala s túžbou otočiť sa a zutekať.

„Meno?“ Esbéeskár zdvihol zamračenú tvár. Namiesto papierového zoznamu držal tablet a prstom scrolloval, aj keď sa mu ešte nepredstavila.

„Michala Vógl.“ Naskočila jej husia koža. Nenápadne sa obzrela k zástupu fanúšikov, či sa do nej niekto nepustí. Bála sa obvinenia, že sem už viac nepatrí. Že niekto bude naliehať, aby šla pekne domov, aby sa vrátila k priezvisku od manžela. No realita bola horšia ako jej úzkosťami vytvorené predstavy. Nikto jej neveľoval ani sekundu pozornosti.

„Hm...“ Esbéeskár si niečo nezrozumiteľne zašomral. „Vógl ako vták po nemecky? Fógl?“

„Čo?“ Mišku zaskočila jeho otázka. „Áno, presne tak.“

„Pod včekom vás tu nemám, ale...“

„A ako plus jeden pre Janu Bachňákovú?“

„Moment... Áno, ste tam.“ Takto ju našiel okamžite a Miškino sebavedomie pokleslo. Ani sa neopovážila pozrieť smerom k červenému kobercu. Fotografi by ju zrejme vysmiali.

Keď sa za ňou zatvorili dvere a utlmili vonkajšie zvuky, Miška sa zhlboka nadýchla. Dostala sa dnu. Jedno malé víťazstvo. V tých najhorších časoch jej psychologička pripomínala, aby slávila aj malé víťazstvá. To, že vstala z postele. To, že sa osprchovala. To, že niečo zjedla. Teraz bola na tom lepšie, už nemusela sláviť základnú starostlivosť o seba. Teraz chcela zvládnuť väčšie výzvy, ako napríklad ísť na VIP koncert do spoločnosti, v ktorej kedysi patrila medzi hviezdy.

KAPITOLA 2.

RENÉ

Ako najmladší z rodiny René nikdy nemal súkromie. V detstve väčšinu oblečenia a hračiek zdedil po starších bratoch, ktorí ich stále považovali za svoje. Kedykoľvek k nemu napochodovali a vzali si ich späť. Síce mal vlastnú izbu, ale pre troch bratov bol celý dom jedna veľká herňa, a keď pobehovali hore-dole, dvere za nimi nestíhali lietať.

Preto ani teraz nemal žiadny problém s tým, že mu kostymérka prakticky liezla rukou do nohavíc, zatiaľ čo mu zvukár priliepala káble na nahú hrud' a tri ďalšie ruky mu nanášali líčenie na tvár a krk. Osobná zóna? Pre neho to boli neznáme slová.

„Hej, René!“ Lusknutím prstov prilákala jeho pozornosť Baša, jeho publicistka. Automaticky sa zaškeril do objektívu. Baša sa stále obšmietala okolo neho a natáčala každý moment zo všetkých strán. Boli takí zohratí, že nemusela takmer nič strihať. Trvalo jej iba chvíľku pridať filter, vybrať hudbu a storku publikovala.

Odkedy v máji vyhral *SuperStar*, každý deň prebiehal z jednej akcie na druhú. Prvých pár týždňov sa ani

nezastavil, bol na každej tlačovke, v každej televíznej relácii, všetci ho chceli. Teraz, po pár mesiacoch, sa kolotoč začínal trochu spomaľovať.

„René, toto je Sabča. Vieš, ako som ti ju spomínala?“ Vedľa Baši sa objavila vysoká žena s krátkym účesom a veľkými očami, ktorým nič neuniklo. Renému však uniklo, kto to bol. Určite mu to vravela, ale na takéto veci mal deravú hlavu.

„Z *Freshu*,“ predstavila sa vysoká reportérka, ako by vedela, že zabudol. „Mám iba pár otázok.“

Vždy išlo o rovnaké otázky. Každý novinár sa ho pýtal to isté. Na jeho otca a na youtube kanál. Otázkam o otcovi sa zakaždým vyhol a radšej znovu rozprával o tom, ako s kamarátmi natočili pár vtipných scén a klipov na prespievané piesne, *covery*, ktoré sa stali virálnymi. Ako sa zrazu zo srandy stal stotisícový kanál a práca na plný úväzok. Všetci ho poznali ako vtipného youtubera. Aj potom, čo vyhral spevácku megašou, aj po tých desiatkach vystúpení a koncertov. Všetko však bolo lepšie, ako otázky o otcovi.

Keď už stál na pódiu osvetlený reflektormi, iba s mikrofónom pred sebou a sprievodnou skupinou za sebou, na chvíľu nastalo ticho. Pre svetlá nedoviedel na publikum, nevidel, koľko ľudí pred ním stálo, no Baša mu vravela, že to bude exkluzívna akcia pre celebrity. Bubeník udrhel do činelov a po krátkej predohre začal René spievať svoj najpopulárnejší *cover* pesničky *Lost on You* od LP. Organizátori si túto skladbu vyžiadali a René ju rád spieval. Hlasom sa oprel do refrénu a odhaľoval ním svoju túžbu byť videný.

„Ďakujem, ďakujem, ste skvelí!“ rozlúčil sa po ďal-

ších piesňach a za potlesku opustil pódium. Pumpoval v ňom adrenalín, hrud' sa mu leskla od potu a z tváre mu neschádzal úsmev.

„René, to bolo skvelé! Úplne si to tam rozpálil!“ Baša ho znovu natáčala, ako si utieral čelo, ako pil dúšok vody, ako mu kvapky stekali dole bradou. „Pár ľuďí si zaplatilo *meet and greet*.“

„Môžem sa najprv prezl...“ nestihol dopovedať a už ho ťahala poza pódium do zadnej časti klubu.

„Začnem ich púšťať po jednom. Usmej sa!“ Vtisla ho do VIP miestnosti a zavrela za ním dvere. Krikľavo-modré steny boli polepené platňami, na jednej strane sa tiahol dlhý žltý gauč a na druhej visela veľká obrazovka.

René si zhlboka vydýchol a mentálne sa pripravoval na nadšené fanúšičky. Jeho *meet and greet* balíčky stáli od stopäťdesiat eur vyššie. Pre mladé pubertiačky, ktoré si navyše museli uhradiť aj cestu do Bratislavy, to bolo dosť. Ale ani tá finančná stránka sa nedala porovnať s výškou ich očakávaní. Chceli spoznať Reného z ich sladkých snov a on vždy po stretnutí s nimi cítil, že sklamal ich ideály.

„To si ty!“ ozval sa hlas z miestnosti a René zamrzol. Myslel si, že je sám. Na konci žltého gauča sedela žena... Teda už vstávala a kráčala k nemu. Nebola v tom istom veku ako väčšina jeho fanúšičiek, mohla mať cez tridsať.

„Nemala by si tu byť, Baša vás bude púšťať po jednom,“ pokúsil sa slušne vysvetliť.

„Čo...?“

„Okej, fajn, uhm...“ René prebehol pohľadom po jej tmavomodrých šatách a hľadal visačku s menom,

ale žiadnu nevidel. Oči mu v panike vystrelili hore. Baša ho varovala pred stalkermi. Teraz sa ťažko roz-pamätával na to, čo má v takejto situácii urobiť. Má ju slušne poslať preč? Alebo zistiť jej meno, aby ju nahlásil polícii?

Žena si ho tiež začala podozrievavo premeriavať. Ak sa jej podarilo dostať až sem bez toho, aby ju niekto zastavil, musela byť naozaj odhodlaná.

„Chceš selfie? Alebo podpis? Podpíšem sa ti, kam len chceš.“ Rozhodol sa, že situáciu nebude hrotiť. Ktovie, či nebola nebezpečná. A kde bola Baša? Dúfal, že čoskoro príde a zachráni ho.

„Kam len chcem?“ zopakovala pomaly a tvár jej očervenela.

„V rámci slušnosti,“ dodal a naprázdno prehltol.

Nestihla odpovedať, lebo dnu vošla Baša s veľkým úsmevom. „Neruším?“

„Táto slečna... pani tu už bola.“ René zahrál zmäteného. „Ale nie som si istý, za ktorý balíček má zaplatené.“

Baša prebehla očami po žene a vypúlila oči na Reného. „To nie je žiadna z tvojich fanúšičiek. Teda neviem, či naozaj je, ale...“

„Nie. Nie som,“ zamietla žena chladne.

„Mám tu zástup báb s visačkami. Ako vždy,“ Baša zdôraznila. „Toto je niekto z hostí.“

Exkluzívnych hostí, došlo Renému s meškaním a celý zamrzol. Švihol pohľadom na ženu pred sebou, aby sa pozrel, kto to naozaj je. Zachytil jej výraz a už chápal to červenanie. Nepýrila sa od rozpakov. Bola urazená. No, doriti! Nestihol sa ani ospravedlniť a už Baša vpustila dnu jeho skutočnú vyplašenú fanúšičku.